

In imperatuo dicitur

Eadem porrò est omnino de ⁷ ~~8~~ ratio.

Quorundam verborum huius ordinis futura sic
formantur. A verbo enim ירא timuit, dicitur in futu-
ro יִירָא, תִּירָא, אִירָא. & c. à יָרָה iecit, יִירָה, תִּירָה, אִירָה. & c.
à יָצָא egressus est, dicitur in futuro יִצָּא, תִּצָּא, אִצָּא. & c.
non autem יִצָּא תִּצָּא אִצָּא, vt par erat, extrema syllaba,
spectando ad proportionem futuri verbi מִצָּא.

Eorum porrò quæ simul habent defectiuam literam in principio & fine, vnicum dūtaxat inuenitur, nempe ꝑꝑ dedit. Cuius hic est motus.

Coniugatio קל.

In locis quibus in hoc præterito deficit, thematis ultima, eius defectum supplet daghes in ת, vel נ, aduentitiis literis personarum formatiuis.

In infinitiuo plurimùm
periit & prima & vltima li
tera, sed nullis defectus re
lictis vestigijs. Quod ta
men nulli propter frequen
tem vsum huius verbi, &
quod vnicum sit, facere ne
gocium debet.

In futuro propter literas præcedentes, quæ constituunt

Exemplum:

Præteritum

נחמה

נתת

בתה

186

vel

בחנו

Vtrunque partici-
pium semper in vtro-
que genere & nume-
ro perfectum est. vt,

פִּקְוֹד & פִּזְקוֹד.

L

fecta rectè norit, nihil prorsus difficultatis est. Itaque quòd pauca sint huiusmodi numero, paucis quæ de illis dicenda, perstringam. Siquidem nihil aliud in his notandum, quàm ea formam duplicis ordinis vnde componuntur, seruare: verbi causa, **אָנָה** tulit, & **נָחַם** inclinavit, prima radices litera spectant ad **נָחַם**, vltima verò ad **אָנָה**, & **נָחַם**.

Eadem est etiam ratio de quiescentibus in extremitatibus. Quandoquidem imitantur illa prima littera, vel אָכּל, vel יִשָּׁב: ulti-
ma verò מָצָא, vel יָלַה. Exem-
plo sunt אָבִיהָ voluit, יָרָא timuit, יָרָה iecit.

Obiter tamen commendanda est regula memo-
riæ, nempe hæc verba nunquam in infinitiuo & im-
peratiuo pati defectum primæ radicis literæ in con-
iugatione Cal potissimùm. vt, à נטה, in infinitiuo
נִטֵּה, in imperatiuo נִטֵּה. Reliquæ voces, vt in נלה for-
mantur: sic à נפה decorauit, in infinitiuo נִפֵּה, in im-
peratiuo נִפֵּה. Duæ tamen degenerant radices, quæ in
infinitiuo & imperatiuo perdunt primam. Hæ sunt
נשא tulit, & יצא egressus est: à נשא enim dicitur in
infinitiuo amissa prima, נִשָּׂא

Vbi aduenientibus literis כִּלְמָה euanescit seu a lite-
ræ ש, & s̄ more suo, ad præcedentem literam ש rele-
gat suum: & in illo quiescit. Inuenitur quoque in-
terdum mobile s̄. vt בשבת, Exod. 17. & aliàs.

In impe-